

Domoljubni radio

Portal domoljubnog radija

Širi se poruka hrvatske policajke: Oprostite što ćemo zaustaviti vašeg pijanog sina, potjerati one koji zarađuju na tragediji, uhititi ljude koji bi vam dijete lišili života...

Antun Brađašević · Wednesday, October 27th, 2021

Društvenim mrežama poput plamena širi se poruka kojom su prikazani radni dani, obveze i dužnosti hrvatskih policajaca tijekom kojih riskiraju svoju sigurnost i život, a zauzvrat često dobiju nepravedne objede i psovke. Prenosi **SLOBODNA DALMACIJA**

Potražili smo autora iskrenih redaka i saznajemo kako ih je na Facebooku objavila hrvatska policajka koja je svaki dan na cesti i s potpunim pravom govori o onome što ona i njezine kolege i kolegice proživljavaju i preživljavaju.

Priča je izvorno objavljena na stranici [Osobnosvoja.com](https://osobnosvoja.com), a potom su je preuzeli i neki policajci. Neki od njih su i prisvojili autorstvo nad 'otvorenim pismom' policajke, postavljali su sadržaj na svoje FB zidove i uzeli zasluge za apel koji se proširio mrežom.

- Tekst je napisan mojim rukama. Napisan je kada je kolega iz druge PU, zbog obavljanja svoje dužnosti, bio napadnut, ismijan i na kraju omalovažavan - navela je autorica kojoj opravdano nije drago što su se drugi policajci predstavili kao autori teksta.

Objavu prenosimo i cijelosti:

"Ispričavamo se...što radimo svoj posao..

Ispričajte me, molim vas, što se u ranu zoru izvučem iz toplog kreveta, obučem uniformu i odlazim na posao.

Ispričajte me, molim vas, što ću možda danas vašeg pijanog sina, mater, curu, muža, dečka ili oca zaustaviti na cesti, oduzeti mu vozačku i tako na njegovoj listi postati broj 1 za odstrel.

Ispričajte me, molim vas, što ću možda tim postupkom spasiti njega ili nekog drugog na cesti, što možda zbog toga neće puniti crnu kroniku.

Izvinite ljudi, nama plavcima, murjacima, acabovcima, što radimo svoj posao, kako netko koga nikada nismo sreli, ne bi izgubio život.

Oprostite nam svaki puta kada dođemo na očevid prometne nesreće sa grčem u želucu, sa strahom u tijelu jer ne znamo kakvo stanje ćemo zateći, što na +40 ili -20 jednako funkcioniramo, što na autocesti na kojoj se razvijaju nenormalne brzine pokušavamo zaštititi nemoćne i ozlijeđene, što ne dozvoljavamo snimanja znatiželjnih ljudi koji su odlučili zaraditi malo novca slikom teške prometne nesreće.

Oprostite što smo čuvali dostojanstvo poginule osobe, što smo obitelj koja je ostala u katastrofalnoj boli zaštitili strašnih fotografija.

Ispričajte nas, molim Vas, što kada dolazimo na dojavu o obiteljskom nasilju, ne znajući što će nas dočekati iza zatvorenih vrata, hoće li nas dočekati metak, nož ili neki drugi način koji će našu djecu ostaviti bez roditelja, ulazimo bez obzira na sve.

Oprostite svima na državnim granicama koji rade sramotne gužve, koji bez veze provjeravaju putnike, rade kolonu, a ne traže ništa pametno osim mogućih kriminalaca koji će baš sutra odlučiti nekog lišiti života, čija će iznimna volja i želja za prodajom droge vaše dijete spremi na vječni počinak. Ma oprostite tim plavcima koji sa malom krpicom preko usta i nosa stoje na kiši, vjetru i hladnoći, koji bez ikakve normalne zaštite prvi dolaze u kontakt sa potencijalnim prenositeljima zaraze. Oprostite što vam baš oni ne dozvoljavaju prolazak ili ulazak u mjesto koje bi vas moglo zadržati i odvojiti od obitelji na 15 dana ili možda zauvijek.

Oprostite i onima koji na sve načine pokušavaju zaštititi državu, njezine stanovnike, njihove domove od najezde nepoznatih ljudi, koji zamislite gluposti, na neki čudan način prelaze državnu granicu. Oprostite im jer možda baš ti ljudi odluče malo prespavati u vašem praznom domu koji nakon njih više nije prazan, nije ni dom, nego je hrpa izgorjenih dasaka.

Oprostite svakom šašavom policajcu koji se prema novinarima odnosi na tako bezobrazan način, štiteći dostojanstvo oboljelih, štiteći i njih same od mogućnosti da kući donesu virus i ubiju nekog svog.

Ispričavamo se na takvom bahatluku, nismo znali da je ružno tjerati nekog sa mjesta na kojem se odvija tragedija.

Oprostite što su neki izgubili vid zato da bi Vi i vaše dijete mogli gledat neku nogometnu utakmicu. Oprostite što je mladi kolega, bez ovlaštenja, iskustva i u konačnici, bez naoružanja, uletio u FINU sa namjerom spašavanja života nekome koga nikada nije vidio, na kraju njegov je ugašen.

Oprostite nam za svaki dan proveden u službi, na smjenama koje ponekad traju u beskraj, na danu kada ne pojedemo ništa, popijemo još manje, kada sprženi suncem, vjetrom, smočeni kišom, stojimo na cesti ne bi li možda baš tog Janka spasili iz govana.

Ispričavamo se svima koje smo uvrijedili brigom za druge. Svakom smjenom od bezbroj sati. Svakom strogom pogledu. Svakom danu kada smo pomislili da možda baš danas kući nećemo doći na dvije noge, nego na četiri kotača u škrinji.

Izvinite molim vas na postupcima. Evo primite našu ispriku, samo znajte da baš taj čovjek koji je zbog odrađenog posla nakon pitaj boga koliko sati, poslan na neko „usavršavanje“, možda će baš on biti potreban Vama, vašoj obitelji a nećete ga imati, jer eto, radio je, i nagrađen je, stručnim usavršavanjem.

I na kraju, zamislite da nas nema, na trenutak, složite misli na taj način, bilo bi super, jel da? Bezbrižno bi pili i sjedali za volan, vozili neispravne aute, vozili bez vozačke, šetali sa pištoljima za pasom, vozili 250 na sat u naselju, na autocesti, ne bi nosili kacigu, mogli bi tući oca, majku, muža ili ženu.

Svijet bi tada bio gotovo savršen. Više gotov, nego savršen. Tada bi zapravo živjeli bezbrižno, kod kuće bi sjedili i pitali se hoće li vam danas dijete doći iz škole, hoće li uspjeti preći cestu na kojoj se vozi preko 50 km/h, bili bi sretni i živjeli mirno kada bi razmišljali na koji način ćete doći do svoje imovine koju je neki dobar, pošten čovjek odlučio prisvojiti.

Cure bi se bezbrižno šetale gradom, ne bi razmišljale kakav bolesnik može čekati iza ćoška. Bio bi to divan svijet, bez plavaca, bez brige, bez gužve.

I još jednom, dragi ljudi, ispričavamo se što se ne želimo ispričati za posao koji radimo, što ćemo stati iza kolege koji ga je radio onako kako ga je trebao raditi. Unatoč izuzetnoj kulturnoj, obrazovanoj i nadasve razumnoj ženi, koja policajca koji je taj dan sačuvao dostojanstvo oboljelih, odluči počastiti rječicom „Marš“ i poslati čovjeka na stručno usavršavanje.

Hvala gospođo, neka ste Vi njemu rekli.

Ispričajte me što mi ne pada na pamet ispričati se ni Vama gospođo, ni bilo kome na ovom svijetu **TKO OVLAŠTENU SLUŽBENU OSOBU VRIJEĐA, OMALOVAŽAVA I NA KRAJU SPRJEČAVA DA ZAŠTITI DOSTOJANSTVO jednog malog, običnog, bolesnog čovjeka**". Vijest je objavljena na izvornom **LINKU**

This entry was posted on Wednesday, October 27th, 2021 at 10:32 am and is filed under [Aktualno](#), [Branitelji](#) You can follow any responses to this entry through the [Comments \(RSS\)](#) feed. Responses are currently closed, but you can [trackback](#) from your own site.